

2. Wydział Programowo-Wydawniczy,
3. Wydział Szkolenia,
4. Samodzielny Referat Budżetowo-Gospodarczy Szkolenia.

§ 15. Departament Finansowy dzieli się na:

1. Wydział Planowania Finansowego,
2. Wydział Finansowania Przedsiębiorstw Państwowych,
3. Wydział Finansowania Spółdzielczości,
4. Wydział Podatków i Ubezpieczeń,
5. Wydział Nadzoru Finansowego Gospodarki Nieuspołecznionej.

§ 16. Departament Księgowości dzieli się na:

1. Wydział Księgowości Przemysłu Państwowego,
2. Wydział Księgowości Spółdzielczości,
3. Wydział Organizacji Rachunkowości.

§ 17. Departament Kosztów i Cen dzieli się na:

1. Wydział Analizy Kosztów Własnych,
2. Wydział Cen Przemysłu Państwowego,
3. Wydział Cen Przemysłu Spółdzielczego,
4. Wydział Usług,
5. Wydział Gospodarki Nieuspołecznionej.

§ 18. Departament Zatrudnienia, Płac i Norm dzieli się na:

1. Wydział Zatrudnienia i Płac Przemysłu Państwowego,
2. Wydział Zatrudnienia i Płac Przemysłu Spółdzielczego,
3. Wydział Norm,
4. Wydział Socjalny,
5. Wydział Sprawozdawczości,

6. Samodzielny Referat Zatrudnienia i Płac Rzemiosła i Przemysłu Prywatnego.

§ 19. Departament Terenowego Przemysłu Materiałów Budowlanych dzieli się na:

1. Wydział Planowania,
2. Wydział Produkcji,
3. Wydział Inwestycji,
4. Wydział Zbytu.

§ 20. Departament Budżetowo-Gospodarczy dzieli się na:

1. Wydział Budżetowy,
2. Wydział Gospodarczy,
3. Kancelarię Ogólną,
4. Samodzielny Referat Transportowy.

§ 21. W skład Gabinetu Ministra i departamentów wymienionych w §§ 3—20 wchodzi sekretariaty obejmujące następujące sprawy:

- a) sporządzanie planów prac i sprawozdań ogólnych z działalności departamentu,
- b) kontrolę terminowości załatwiania spraw departamentu,
- c) prowadzenie sekretariatu departamentu — przyjmowanie, rozdzielanie poczty,
- d) zaopatrzenie departamentu w potrzebne materiały biurowe,
- e) sprawy personalne pracowników departamentu,
- f) załatwianie spraw doraźnych, zleconych przez dyrektora departamentu.

§ 22. Szczegółowy podział czynności pomiędzy departamenty, wydziały, samodzielne referaty i referaty ustali Minister Przemysłu Drobego i Rzemiosła.

775

UCHWAŁA Nr 433 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 czerwca 1951 r.

w sprawie uzupełnienia wykazu szkół wyższych, których absolwenci podlegają przepisom ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o planowym zatrudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych.

Na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o planowym zatrudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 106) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Uzupełnia się wykaz, stanowiący załącznik do uchwały Rady Ministrów z dnia 31 maja 1950 r. w sprawie ustalenia wykazu szkół wyższych, których absolwenci podlegają przepisom ustawy z dnia 7 marca 1950 r.

o planowym zatrudnianiu absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Monitor Polski Nr A-67, poz. 787) w ten sposób, że po pkt 24 umieszcza się nowy pkt 24a w brzmieniu: „24a. Państwowa Wyższa Szkoła Pedagogiczna”.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów J. Cyrankiewicz

776

UCHWAŁA Nr 448 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 23 czerwca 1951 r.

w sprawie ustroju szkolnictwa zawodowego.

W celu przygotowania kadr dla realizacji narodowych planów gospodarczych i budowy podstaw socjalizmu ustala się następujące zasady ustroju szkolnictwa zawodowego.

R o z d z i a ł I.

Szkoły zawodowe.

I. Organizuje się następujące rodzaje szkół zawodowych:

- a) szkoły przysposobienia zawodowego,
- b) zasadnicze szkoły zawodowe,

c) technika zawodowa.

d) szkoły majstrów.

II. Szkoły przysposobienia zawodowego dla młodzieży w wieku 16—19 lat o czasie trwania nauki od 4 do 11 miesięcy mają za zadanie przysposobienie praktyczne do zawodu. Program tych szkół obejmuje również niezbędne elementy wykształcenia teoretyczno-zawodowego i ogólnego. Ukończenie szkoły przysposobienia zawodowego daje absolwentowi określony statutem i stwierdzony na egzaminie końcowym przez szkolną komisję

egzaminacyjną stopień kwalifikacyjny w określonym zawodzie.

III. 1. Zasadnicze szkoły zawodowe szkolą robotników i pracowników kwalifikowanych wszelkich specjalności zawodowych.

2. Podbudowę programową zasadniczych szkół zawodowych stanowi 7-klasowa szkoła ogólnokształcąca. Dla kandydatów o niższym przygotowaniu organizowane będą klasy lub kursy wstępne albo szkolenie uzupełniające w ciągu pierwszego roku nauki.

3. Nauka w zasadniczej szkole zawodowej trwa 2 lata. W przypadkach uzasadnionych specjalnymi potrzebami szkoleniowymi zawodu czas trwania nauki może być skrócony do 1 roku lub przedłużony do 3 lat.

4. Ukończenie zasadniczej szkoły zawodowej daje absolwentowi określony statutem i stwierdzony na egzaminie końcowym przed szkolną komisją egzaminacyjną stopień kwalifikacyjny w określonym zawodzie.

IV. 1. Praktyczna nauka zawodu dla uczniów szkół przysposobienia zawodowego i zasadniczych szkół zawodowych odbywa się w warsztatach i pracowniach szkolnych albo w zakładach pracy.

2. W przypadku gdy praktyczna nauka zawodu odbywa się w zakładach pracy, jest ona organizowana i prowadzona na podstawie „umowy o praktyczną naukę zawodu” zawartej między szkołą i zakładem pracy. Wzór umowy ustali Prezes Rady Ministrów.

3. W celu opanowania nowoczesnych metod produkcji praktyczna nauka zawodu powinna się odbywać w oparciu o nowoczesną technologię na zasadach pracy normowanej.

V. 1. Technikum zawodowe ma za zadanie szkolenie techników dla różnych dziedzin życia gospodarczego.

2. Technikum zawodowe jest oparte na podbudowie programowej 7 klas szkoły ogólnokształcącej.

3. Nauka w technikum zawodowym trwa 3 lub 4 lata zależnie od specjalności. W przypadkach uzasadnionych specjalnymi potrzebami szkoleniowymi zawodu czas nauki może być przedłużony do 5 lat.

4. Mogą być organizowane 2-letnie technika zawodowe oparte na podbudowie programowej 9 klas szkoły ogólnokształcącej.

5. Absolwenci technikum otrzymują tytuł technika odpowiedniej specjalności i mają prawo wstępu na wyższe uczelnie.

VI. 1. Technikum zawodowe może organizować wydziały dla pracujących lub może być zorganizowane jako technikum zawodowe dla pracujących.

2. Technikum zawodowe dla pracujących oparte jest na podbudowie 7 klas szkoły ogólnokształcącej i przeznaczone jest dla kandydatów z praktyką zawodową. Dla przodowników pracy i racjonalizatorów, którzy nie posiadają ukończonych 7 klas szkół ogólnokształcącej, będą organizowane kursy przygotowawcze.

3. Nauka w technikum zawodowym dla pracujących trwa od 3 do 5 lat zależnie od specjalności.

VII. Szkolenie zaoczne może odbywać się w technikumach zawodowych zaocznych lub na wydziałach zaocznych techników zawodowych.

VIII. 1. Szkoły majstrów są przeznaczone dla wykwalifikowanych robotników przemysłowych posiadających odpowiednią praktykę zawodową. Szkoły te mają za zadanie rozszerzenie wiedzy zawodowej, niezbędnej do pełnienia czynności majstra.

2. Czas trwania nauki dla szkół majstrów ustala Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego w porozumieniu z zainteresowanym ministrem lub kierownikiem urzędu centralnego.

IX. Dla osób mających wystarczające wykształcenie zawodowe i przygotowanie teoretyczne zdobyte na drodze praktyki i samokształcenia zorganizowane zostaną egzaminy, których złożenie będzie podstawą do wydania im świadectwa ukończenia odpowiedniej klasy lub szkoły zawodowej.

X. 1. Szczegółowe warunki przyjęcia i szkolenia, programy nauki, statuty i regulaminy szkół zawodowych, zasady powoływania i regulaminy szkolnych komisji egzaminacyjnych określa Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego w trybie przepisów normujących zakres działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego.

2. Nomenklaturę specjalności szkół zawodowych ustala Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego w uzgodnieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

XI. Dla celów specjalnych Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego może organizować lub zezwolić na organizowanie szkół opartych na innych zasadach ustrojowych.

R o z d z i a ł II.

Szkolenie praktyczne w zakładach pracy i kursy zawodowe.

XII. 1. Zakłady pracy organizują dla zatrudnionych indywidualne, grupowe lub brygadowe szkolenie praktyczne w zawodzie i niezbędne do osiągnięcia odpowiednich stopni kwalifikacyjnych szkolenie zawodowe teoretyczne.

2. Pracownicy, szkoleni praktycznie przez zakład pracy, zdają egzamin na uzyskanie odpowiedniego stopnia kwalifikacyjnego w określonym zawodzie przed zakładową komisją egzaminacyjną.

3. Sposób prowadzenia szkolenia praktycznego w zakładzie pracy, stopnie kwalifikacyjne oraz wymagany zakres umiejętności i wiadomości dla poszczególnych stopni kwalifikacyjnych, zasady powoływania i regulaminy zakładowych komisji egzaminacyjnych ustala właściwy minister w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

XIII. 1. Kursy zawodowe organizuje się celem przysposobienia do wykonywania określonej czynności, wyuczenia zawodu, uzupełnienia przygotowania zawodowego oraz specjalizacji w zawodzie.

2. Zasady organizowania i prowadzenia kursów zawodowych ustala właściwi ministrowie i kierownicy urzędów centralnych w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

R o z d z i a ł III.

Przepisy końcowe.

XIV. Postanowienia uchwały nie dotyczą szkolenia Ministerstw: Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych, Leśnictwa, Zdrowia, Sprawiedliwości, Kultury i Sztuki, Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego, Oświaty, Szkół Wyższych i Nauki oraz Głównego Komitetu Kultury Fizycznej.

XV. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, właściwym ministrom, Prezesowi Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego oraz właściwym kierownikom urzędów centralnych.

XVI. 1. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Prezes Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego wydaje instrukcje w sprawie przystosowania

dotychczasowych szkół zawodowych do zasad niniejszej uchwały.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

777

ZARZĄDZENIE Nr 110 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lipca 1951 r.

w sprawie zmiany częstotliwości wychodzenia i ograniczenia objętości dzienników i gazet, ukazujących się częściej niż 1 raz tygodniowo.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o gospodarce papierem do druku (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 163) zarządza się, co następuje:

1. Ustala się częstotliwość wydawania dzienników na 6 razy tygodniowo z wyjątkiem „Trybuny Ludu”, która ukazuje się 7 razy tygodniowo.

2. Zezwala się na zużycie papieru rotacyjnego do druku dzienników i gazet według następujących formatów oraz norm objętości tygodniowej, włączając wszelkie dodatki:

	częstotliwość	format	str.		częstotliwość	format	str.
W a r s z a w a				B y d g o s z c z			
1. „Trybuna Ludu”	7 × tyg.	42,0 × 60	30	20. „Gazeta Pomorska”	6 × tyg.	38,0 × 54	30
2. „Życie Warszawy”	6 × tyg.	37,5 × 55	32	21. „Ilustrowany Kurier Polski”	6 × tyg.	31,5 × 47	34
3. „Kurier Codzienny”	6 × tyg.	31,5 × 47	36	G d a ŋ s k			
4. „Żołnierz Wolności”	6 × tyg.	42,0 × 60	24	22. „Dziennik Bałtycki”	6 × tyg.	35,0 × 51	30
5. „Express Wieczorny”	6 × tyg.	36,0 × 51	30	23. „Głos Wybrzeża”	6 × tyg.	35,0 × 51	32
6. „Słowo Powszechne”	6 × tyg.	31,5 × 47	32	W r o c ł a w			
7. „Wola Ludu”	6 × tyg.	35,0 × 51	34	24. „Słowo Polskie”	6 × tyg.	35,0 × 51	30
8. „Głos Pracy”	6 × tyg.	42,0 × 60	26	25. „Gazeta Robotnicza”	6 × tyg.	35,0 × 51	32
9. „Sztandar Młodych”	6 × tyg.	42,0 × 60	26	L u b l i n			
Ł ó d ź				26. „Sztandar Ludu”	6 × tyg.	31,5 × 47	36
10. „Dziennik Łódzki”	6 × tyg.	31,5 × 47	34	S z c z e c i n			
11. „Głos Robotniczy”	6 × tyg.	38,0 × 54	30	27. „Kurier Szczeciński”	6 × tyg.	31,5 × 47	32 *
12. „Express Ilustrowany”	6 × tyg.	31,5 × 47	30	28. „Głos Szczeciński”	6 × tyg.	31,5 × 47	36
P o z n a ŋ				R z e s z ó w			
13. „Głos Wielkopolski”	6 × tyg.	31,5 × 47	34	29. „Nowiny Rzeszowskie”	6 × tyg.	31,5 × 47	36
14. „Gazeta Poznańska”	6 × tyg.	31,5 × 47	36	K i e l c e			
K a t o w i c e				30. „Słowo Ludu”	6 × tyg.	32,5 × 49	36
15. „Dziennik Zachodni”	6 × tyg.	35,0 × 48	32	3 razy w tygodniu			
16. „Trybuna Robotnicza”	6 × tyg.	42,0 × 60	26	W a r s z a w a			
17. „Dziennik Zachodni-Wieczór”	6 × tyg.	35,0 × 48	24	31. „Folks Sztyme”		31,5 × 47	30
K r a k ó w				32. „Rolnik Polski”		30,0 × 42	30
18. „Dziennik Polski”	6 × tyg.	31,5 × 47	34	2 razy w tygodniu			
19. „Gazeta Krakowska”	6 × tyg.	42,0 × 60	26	W a r s z a w a			
				33. „Gazeta Handlowa”		42,0 × 60	8
				K a t o w i c e			
				34. „Sport”		35,0 × 51	12
				W a r s z a w a			
				35. „Przegląd Sportowy”		37,5 × 55	12
				36. „Gromada”		28,5 × 42	20
				3. Zachowanie objętości, ustalonej niniejszym zarządzeniem, ma zastosowanie do wszelkich mutacji, także wydawanych pod odrębnymi tytułami.			
				4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1951 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1951 r.			
				Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz			

778

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 czerwca 1951 r.

w sprawie zasad ubezpieczenia mienia jednostek gospodarki uspołecznionej od ognia i innych zdarzeń losowych.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U.

R. P. Nr 26, poz. 190) oraz na podstawie § 1 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów